DUPĂ JUDECATA DE APOI

— "Judgment Passed" 2008 —

de Jerry Oltion

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

Era o dimineață friguroasă şi zăpada îmi scârțâia sub cizme în timp ce înaintam în susul potecii, în căutarea lui Jody. Viscolul din noaptea trecută aşternuse peste crusta veche de o săptămână un strat afânat, înalt până la glezne, şi urmele ei ieşeau în evidență, clare şi bine conturate, îndreptându-se către scheletele golaşe ale plopilor şi pierind din vedere dincolo de curbă. Se îndreptase către munți şi nu era nevoie să-i văd urmele ca să ştiu că plecase singură.

Cu excepția acelor urme, nu exista, nicăieri, nici un alt semn care să sugereze prezența omului. Cizmele mele atingeau zăpada făcând singurul zgomot din pădure şi, în afară de deplasarea mea, singura mişcare era a norişorilor de abur care se îndepărtau, dispărând înapoia mea la fiecare respirație. Mă simțeam izolat în pufoaică, având un sentiment copleşitor de singurătate. Ştiam de ce o luase Jody încoace. Într-un loc care era de aşteptat să fie pustiu, n-avea de ce să caute oameni care nu se aflau acolo.

Am găsit-o aşezată pe un gard de şine, cu privirea pierdută către munții de dincolo de câmpul acoperit de zăpadă. Stătea pe şina de jos, cu bărbia odihnindu-i-se pe mâinile ascunse în mănuşi. Părul castaniu, lung până la umeri, îi ieşea înfoindu-se de sub fesul strâmt, de lână. Îşi legănase picioarele, săpând şanțuri în zăpadă.

- Bună, Gregor, a spus, întorcând capul când mi-a auzit scârțăitul paşilor în spatele ei, apoi şi-a îndreptat din nou ochii spre munți.

M-am uitat şi eu într-acolo, după ce m-am aşezat alături de ea, sprijinindu-mi bărbia pe mâini, exact ca ea.

Lumina soarelui cuprindea pe de-a-ntregul piscurile, acoperind câmpia cu o strălucire albă şi dându-le stâncilor o culoare de o falsă căldură. Pe pantele colțuroase nu creştea nici un copac. Erau numai piatră şi gheață.

Munții Tetoni, m-am gândit. Ținutul lui Dumnezeu. Cât de adevărate se dovediseră aceste cuvinte.

- Am uitat cât de impresionanți pot fi munții, am zis, cu pliurile mănuşilor înghețând sub răsuflarea mea.

- Şi eu, a răspuns ea. A trecut mult timp. Doisprezece ani. Cinci la dus, cinci la întoarcere şi alți doi petrecuți acolo, pe planeta prăfoasă a unui soare străin.

- Pe Dessica nu exista nimic de genul ăsta, a comentat ea.

- Nu erau ghețari. Numai gheața poate sculpta astfel un munte.

- Hmm.

Am rămas cu ochii la piscurile însorite, cufundându-ne fiecare în gândurile lui. Eu mă gândeam la Dessica. După asolizare, lăsaserăm să se scurgă două luni înainte de a-i da un nume, însă decizia fusese unanimă. Fierbinte, uscată, cu furtuni de praf care puteau dura săptămâni la rând - dacă a existat vreodată un iad, atunci se afla acolo. Dar opt dintre noi rămăseserăm pe planetă vreme de doi ani, explorând şi adunând date; prima expediție interstelară la lucru. Apoi împachetaserăm şi făcuserăm

cale-ntoarsă - către un pământ pustiu. Nici măcar un singur suflet de om, nicăieri. Nimic care să ne întâmpine, în afara animalelor sălbatice şi a oraşelor abandonate, pline de ziare îngălbenite, vechi de patru ani.

După cum relatau ele, atunci apăruse pentru prima oară Iisus. Nu la Ierusalim, nici la Vatican, nici măcar în Salt Lake. Pe Marele Teton. Cel mai înalt din lanțul de munți, de o frumusețe aspră, un monument potrivit pentru Fiul lui Dumnezeu. Aproape că-l puteam vedea eu însumi, plutind când cobora pe de culme şi încheindu-şi zborul alături de Capela Transfigurării, în spatele căreia se afla cabana unde ne petrecuserăm noaptea. Era pe cât de greu de crezut, pe atât de uşor de imaginat.

Ceea ce se întâmplase după aceea era partea dură. Se pare că El le lăsase oamenilor şase zile în care să se pregătească, iar într-a şaptea îi chemase pe toți la Judecată. Nimic special pentru cei credincioşi, nici un răgaz pentru purificarea necredincioşilor prin suferință; îi luase pe toți deodată, probabil pentru a-i tria mai târziu. Ziarele păstrau tăcerea asupra metodei pe care o folosise, toți reporterii, redactorii şi operatorii de presă fiind, după toate probabilitățile, captivați de importanța momentului, ca oricine altcineva, iar eu nu-mi puteam imagina cum decurseseră lucrurile. Majoritatea oamenilor se aşteptaseră să se înalțe la ceruri; dar pe la cinci mii de metri s-ar fi sufocat, iar la peste douăsprezece mii le-ar fi fiert sângele. Îmi închipuiam că nici măcar Dumnezeul Vechiului Testament nu le-ar fi hărăzit o asemenea suferință celor care credeau în El. Părea mai probabil să fi alunecat într-o altă dimensiune, dar nu-mi puteam imagina nici cum s-ar fi petrecut aşa ceva.

Străduindu-mă să vizualizez inimaginabilul, mi-am adus aminte de ce venisem s-o caut pe Judy.

- Căpitanul vrea să oficieze serviciul divin în scurt timp. S-a gândit că poate ți-ar plăcea să fii de față.

Judy m-a privit cu expresia rezervată de obicei unui frate mai mic, încet la minte.

- De ce vrea să se roage? Ca să atragă atenția lui Dumnezeu?

Am încuviințat din cap.

- Dave a convins-o. Îşi imaginează că semnalul e cu atât mai puternic cu cât se roagă mai mulți dintre noi.

- Foarte ştiințific.

- Dave e inginer. Gwen e de acord cu el.

- Presupun că vrea să-l roage pe Dumnezeu să-l trimită pe Iisus înapoi, să ne ia.

- Cam asta e ideea, da, am răspuns, începând să mă simt foarte stânjenit.

Mi-a adresat din nou privirea aia.

- Dar tu nu eşti convins c-o să meargă, nu-i aşa?

- Merită o încercare. Doar nu doare, nu?

- Vorbeşti ca un adevărat agnostic, a râs ea.

M-am foit, ca să nu mă mai înghiontească în coapsă una dintre sudurile gardului. Îmbinarea şinei cu stâlpul a scos un scârțâit.

- Toți suntem agnostici, am subliniat. Sau eram.

Când selectaseră echipajul, organizatorii misiunii căutaseră oameni care să ia decizii în baza informațiilor existente, nu să îşi confunde dorințele cu realitatea şi nici să nu dea crezare zvonurilor. Astfel de oameni sunt înclinați spre agnosticism.

- Eu încă mai sunt.

Am privit-o surprins.

- Cum reuşeşti? întreaga populație a lumii a dispărut, toate ziarele pe care le-am găsit vorbesc despre A Doua Venire a lui Hristos - adăugând fotografii - şi toate mormintele sunt goale. Toate astea nu ți-au trezit credința?

A clătinat din cap şi m-a întrebat, cu simplitate:

- Noi de ce suntem aici?

- Cum adică?

- Adică, dacă se aşteaptă din partea mea să cred că Iisus a venit pentru a doua oară, a invocat ziua judecății şi a luat în Ceruri orice suflet omenesc, atunci noi ce căutăm aici? De ce nu ne-a luat şi pe noi?

- Nu ne aflam pe Pământ.

- Aşa cum nu erau nici cei trei mii de colonişti de pe Lună, care au fost luați.

- Ne deplasam cu o viteză egală cu nouăzeci şi opt la sută din viteza luminii. Eram la o depărtare de trei ani şi jumătate lumină.

- Aşa că Dumnezeu ne-a ratat. Asta vreau să subliniez. Dacă ar fi fost atotştiutor, ar fi avut idee unde ne aflăm.

Mă gândisem la acelaşi lucru în zilele scurse de la întoarcere.

- Poate a avut, am spus.

- Poftim?

- Poate Dumnezeu a ştiut de noi. Poate am fost abandonați dinadins, ca pedeapsă fiindcă nu credem în el.

- Atunci cum rămâne cu ateii? a pufnit ea. Şi cu ceilalți agnostici? De ce numai noi opt?

Mi-am ridicat mâinile înmănuşate, cu palmele deschise.

- Habar n-am. Nu sunt Dumnezeu.

- Dacă ai fi fost, ai fi făcut o treabă mai bună.

Nu ştiam dacă să-i iau vorbele drept compliment sau cum altcumva să le consider, aşa că m-am decis să le ignor.

- Dacă n-a fost Dumnezeu, atunci ce crezi că s-a-ntâmplat?

- Nu ştiu. Poate au venit extratereştrii să ne ia pe toți în robie. Poate am fost un experiment de laborator şi au obținut toate datele care îi interesau. Poate avem gust de carne de pui. Există o mulțime de explicații mai plauzibile decât asta, cu Dumnezeu.

- Dar fotografiile cu Iisus?

Şi-a frecat nasul înroşit cu o mănuşă.

- Dacă ai avea de gând să culegi întreaga populație a unei planete, nu te-ai folosi de religia ei ca să ții pe toată lumea la respect?

- Iisus n-ar fi avut prea mare influență asupra evreilor, i-am atras eu atenția. Sau asupra musulmanilor. Sau asupra ateilor.

- Aşa susține fostul agnostic care a început să creadă după ce a citit articolele din ziare.

A spus-o cu blândețe, dar m-a durut oricum.

- Uite ce e, Gwen o să-nceapă în curând. Vii sau nu?

- Ce naiba, a zis, ridicând din umeri. Trebuie să fie amuzant s-asculți o predică agnostică.

Ne-am rotit picioarele pe deasupra şinei gardului şi ne-am ridicat, întorcându-ne apoi pe propriile noastre urme către cabană, un hotel imens de buşteni, construit la sfârşitul secolului trecut pentru a găzdui mulțimea de turişti veniți să viziteze unul dintre ultimele locuri nepângărite de pe pământ.

Pe drum, am luat mâna dreaptă a lui Jody în mâna mea stângă. Un gest firesc, inconştient; pe moment, nu eram o pereche, dar fuseserăm de vreo câteva ori. Pe o navă cu echipaj restrâns şi cu o grămadă de timp pentru experimente, încercaserăm toate combinațiile posibile, cel puțin o dată. Căldura şi alinarea pe care le-am simțit în timp ce mergeam umăr la umăr prin zăpada proaspătă m-au făcut să mă bucur că nu ne despărțiserăm niciodată printr-o ceartă. Am avut impresia că era posibil să ne îndreptăm către un alt răstimp petrecut împreună.

Jody trebuie să fi simțit acelaşi lucru.

- Dacă presupunem că Dumnezeu se află într-adevăr în spatele tuturor acestora şi că nu e o glumă proastă de proporții imense, atunci poate fi vorba despre o recompensă, a spus ea, când am ajuns printre plopi.

- O recompensă?

A dat din cap, încuviințând.

- Îmi place aici. E frumos şi locul e liniştit. Ultima dată când am ajuns în zona asta, era ca o grădină zoologică. Turişti oriunde te-ai fi uitat, şiruri de rulote şi de maşini de teren cât vedeai cu ochii, gunoaie zburând în toate părțile. Am impresia că acum am ajuns s-o văd aşa cum trebuie să arate.

- Aşa cum a lăsat-o Dumnezeu?

- Da, poate.

A zâmbit larg - zâmbetul unui teolog agnostic şi a adăugat:

- Poate reprezentăm următoarea arcă a lui Noe. La urma urmelor, eram cu toţii pregătiţi să-ntemeiem o nouă colonie. Reprezentăm cea mai bună rezervă de material genetic pe care a putut-o găsi autoritatea spaţială de la Naţiunile Unite şi avem în instalaţia frigorifică mai multe ovule fecundate. Poate Dumnezeu a decis că e momentul să scape de toate lepădăturile şi să dea omenirii o nouă şansă.

- E ceva cam frig pentru Eden, am obiectat eu.

- Avem la dispoziţie întreaga lume, a subliniat ea. M-am gândit la asta. Am presupus că aşa era, cel puţin până când se făceau praf avioanele şi aeroglisoarele. Nu exista nici o modalitate prin care opt oameni să poată menţine la nesfârşit o civilizaţie tehnologică. Echipamentul nostru de colonizare era menit să ne menţină în ceea ce numeau savanţii specializaţi în sociologie de la ONU o „eră industrială augmentată artificial", până când populaţia avea să fie destul de numeroasă pentru a construi propriile fabrici şi aşa mai departe, însă nu la un nivel prea luxos. Ideea fusese mai degrabă să alegem un loc unde să ne stabilim, decât să facem pe turiştii pe o nouă planetă. Bineînţeles că trebuia să existe cel puţin o zonă locuibilă, motiv pentru care renunţaserăm, după doi ani de cercetări, şi ne întoarserăm acasă.

- Nu m-am gândit niciodată că am putea să ne continuăm vieţile, atât şi nimic mai mult. Adică nu aşa îmi imaginam lucrurile după A Doua Venire.

Jody a ridicat din umeri.

- Abia am aterizat; am fost cu toţii prea ocupaţi încercând să înţelegem ce s-a-ntâmplat. Însă dă-le timp şi cred că mulţi dintre noi vor începe să se gândească la asta. Vreau să spun că, dacă o facem cum trebuie, s-ar putea să nu mai avem nevoie de nici un alt paradis.

Am simţit dintr-odată un fior rece pe şira spinării şi nu era din cauza zăpezii.

- S-ar putea să nu mai avem timp. Dacă întrunirea pentru rugăciuni organizată de Gwen dă rezultate, Dumnezeu s-ar putea întoarce astăzi după noi.

Jody şi-a ridicat privirea spre mine, cu îngrijorarea mea oglindită pe chip.

- Fir-ar să fie, a spus, luând-o apoi la fugă spre capelă.

Am început să alerg după ea, strigând amândoi într-un glas:

- Gwen! Aşteaptă, Gwen!

Nu e uşor să alergi prin zăpadă. Picioarele noastre spărgeau crusta care ne susţinuse în timp ce mergeam şi am sfârşit prin a ne lupta din greu pentru fiecare pas. Când am dat buzna în capelă, eram amândoi transpiraţi şi gâfâiam, reuşind să ne recăpătăm răsuflarea pe cât era necesar ca să putem striga:

- Nu începe rugăciunea!

Gwen stătea în picioare în spatele amvonului, purtând o robă lungă, albă, cu tivul auriu lat de-o palmă. O găsise într-un dulap din sacristie. Peretele din spatele ei era aproape în întregime de sticlă, oferind congregației - Dave, Maria, Hammad, Arjuna şi Keung, aşezați pe băncile din primul rând - o privelişte fantastică a Tetonilor, în fundalul propriei ei splendori. Toți s-au întors să ne privească în timp ce Jody repeta:

- Nu te ruga. Trebuie să ne gândim mai întâi bine la asta, din toate punctele de vedere.

- La ce să ne gândim din toate punctele de vedere? a făcut Gwen încruntată. Trebuie să luăm legătura cu Dumnezeu.

- Trebuie?

- Ce vrei să zici? Sigur că trebuie. Ne-a lăsat în urmă!

- Poate e un lucru bun.

Scoțându-şi mănuşile, fesul şi haina în timp ce vorbea, Jody i-a repetat tot ce-mi spusese mie şi a încheiat sugerând:

- Aşa că poate ar fi mai bine să păstrăm tăcerea şi să ne vedem de treburile noastre.

În timp ce o ascultase, Gwen clătinase din cap fără încetare. Era o femeie voinică şi aureola de bucle negre, bogate, îi unduia dintr-o parte în alta la fiecare mişcare a capului.

- Nu ştim care-s treburile noastre. Ar putea foarte bine să fie un soi de test.

- Exact! Ar putea fi un test, de-aia cred că ar fi mai inteligent din partea noastră să ne gândim foarte bine ce anume cerem. S-ar putea să primim.

Dave ascultase cu tot atâta intoleranță ca Gwen. A vorbit înainte de a apuca ea să dea vreun răspuns:

- Dacă Dumnezeu ar fi vrut să repopulăm Pământul, nu ne-ar fi spus? Lui Noe i-a zis ce avea de făcut.

Jody ridică din umeri.

- Dumnezeu era mult mai vorbăreț pe vremea aia.

- Dacă voi credeți în Biblia iudeo-creştină, s-a amestecat Hammad în discuție.

- Ziua creştină a Judecății a venit şi a trecut, a rostit Gwen. În ce altceva ar trebui să credem?

Hammad şi-a desfăcut brațele, arătând întreaga capelă şi incluzând tot ce se afla în afara ei.

- Ar trebui să credem în ceea ce am crezut întotdeauna: în mărturia simțurilor noastre. Pământul a fost depopulat. Ziarele rămase în urmă relatează că o făptură care îşi spunea Iisus Hristos şi-a asumat

responsabilitatea. Dincolo de asta nu putem decât să facem speculații.

- Stați o clipă, a intervenit Maria, dar Arjuna i-a luat vorba din gură înainte de a-şi termina ideea.

- Putem şi să...

- Da, dar... a intervenit Keung şi apoi totul a degenerat într-o cacofonie.

Gwen nu fusese aleasă degeaba căpitan. I-a lăsat să continue câteva secunde, apoi a strigat din toate puterile:

- Linişte!

Vocile din capelă au amuțit.

- Bun, a spart ea tăcerea. E evident că am făcut o presupunere greşită când m-am gândit că suntem cu toții dornici să-i cerem lui Dumnezeu să se-ntoarcă după noi. Judy crede că n-ar trebui să facem nici o încercare de a intra în legătură cu El. Voi, ceilalți, ce părere aveți?

Corul de voci aproape că a acoperit-o din nou pe a ei.

- Pe rând! a zbierat. Tu, Dave.

- Cred că ar trebui să implorăm iertarea Lui şi să-i cerem să ne ia cu El.

- Hammad?

- Să-L întrebăm ce vrea să facem, în loc să ne mulțumim cu atâtea presupuneri.

- Maria?

- Eu... ăă, sunt sigură că ar trebui să-ncercăm să intrăm în legătură cu el, dar sunt de părere că, totuşi, ceea ce spune Hammad are sens.

- Mulțumesc, a zis acesta.

Gwen s-a uitat la mine.

- Gregor?

Eu m-am uitat la Hammad, apoi la Jody.

- Nu sunt sigur că e o idee bună să-i atragem atenția asupra noastră. În funcție de a cui versiune de creştinism e adevărată, am putea ajunge să ne fie mult mai rău decât în situația actuală.

- Arjuna?

- Sunt oarecum de acord cu Jody şi Gregor, numai că mă-ntreb ce-o să facem dacă Dumnezeu se hotărăşte să stingă luminile.

- Au trecut patru ani, a subliniat Hammad.

- Ceea ce nu înseamnă că... a dat să spună Dave şi cacofonia a reînceput.

- Linişte! a strigat Gwen.

A înşfăcat crucea de lemn din fața amvonului şi a folosit-o în chip de

ciocănel, lovind cu ea în suprafața înclinată a pupitrului.

- Bun, a zis după ce am tăcut cu toții, să-ncercăm din nou. Keung, tu ce crezi?

- Cred că n-are nici o importanță, a vorbit el, înălțând din umeri. Dacă se poate ajunge la El prin rugăciuni, atunci unul dintre noi e posibil s-o fi făcut deja. Dacă-i putem atrage în vreun fel atenția, atunci n-are nici un rost să ne ascundem, fiindcă, în cele din urmă, îşi va da seama că suntem aici.

- Asta înseamnă că votezi pentru sau împotriva rugăciunii?

- Înseamnă „puțin îmi pasă".

Gwen dădu din cap.

- Ei, atunci se pare că victoria e a contingentului pro rugăciune, dar nu văd nimic rău în a întreba politicos ce intenții are Dumnezeu cu noi înainte de a implora o intervenție divină. Putem cădea de acord în privința asta?

- Nu, a răspuns Jody, dar încuviințările lui Dave, Maria şi Hammad au răsunat mai zgomotos.

- Jody, a zis Gwen, Keung are dreptate; dacă rugăciunea funcționează, atunci cineva o să atragă atenția lui Dumnezeu mai devreme sau mai târziu.

- Nu, n-o să fie aşa, a contrazis-o Jody. În jurul nostru sunt milioane de arme, dar asta nu-nseamnă că trebuie să ne-apucăm să tragem unii într-alții. N-avem nevoie să ne rugăm.

- Eu am, a spus Dave.

Jody s-a holbat la el pentru o clipă, apoi a clătinat din cap şi şi-a luat din nou haina, fesul şi mănuşile.

- Atunci eu o să aştept afară, a anunțat, atingându-mă în treacăt când s-a îndreptat spre uşă. Poate Dumnezeu mă ratează din nou când vine după voi, idioților.

Am ieşit în urma ei. Nu-mi scosesem haina, îi desfăcusem doar fermoarul; mi-a făcut plăcere să simt aerul rece pătrunzându-mi prin cămaşă.

- Idioți, a repetat Jody, când ne-am văzut singuri. Se joacă cu dinamita acolo, înăuntru. Mai rău. Cu antimateria.

- E literalmente posibil, am comentat. Cine ştie din ce e făcut Dumnezeu.

- Aahhh, Dumnezeu, Dumnezeu, Dumnezeu, a mormăit ea. Mi-e greață de toată povestea asta. Aş vrea ca El să fi rămas dracului afară din viața mea.

Am împuns-o cu degetul în coaste.

- Asta a şi făcut, prostuțo.

- Nu e de râs.

- Ba e, cu siguranță. Ne-am petrecut toată viața spunând că n-are importanță ce gândim sau ce facem în privința religiei, de vreme ce imposibilitatea aflării adevărului e inerentă, iar acum ne temem că rugăciunile cuiva ne vor scoate în afara existenței. Cred că e ilar.

Ne-am întors pe lângă cabana oaspeților, pe o potecă mărginită de pini şi de nămeți de zăpadă. Dintr-un impuls, am întins mâna şi am plesnit o creangă tocmai când trecea Jody pe sub ea.

- Aaa! a țipat când un bulgăre i-a alunecat în josul cefei şi, înainte de a apuca să mă-ndepărtez destul, s-a aplecat, şi-a umplut căuşul palmei cu zăpadă şi mi-a azvârlit-o în față.

M-am împleticit de-a-ndăratelea şi m-am aşezat pe neaşteptate pe un troian, ceea ce m-a salvat de o altă lovitură în plină față, zăpada zburându-mi în schimb pe deasupra capului.

Cât am stat căzut la pământ m-am gândit că aş fi putut foarte bine să mă apăr, aşa că am început să-i răspund aruncând în ea cu zăpadă, atât de repede pe cât puteam să-mi umplu mâinile. Era prea rece s-o facem bulgări, aşa că ne-am mulțumit să ne folosim palmele drept lopeți şi s-o trântim fiecare peste celălalt, țipând şi râzând ca nebunii, în vreme ce restul omenirii se ruga pentru un miracol.

Întrunirea pentru rugăciune s-a încheiat cu vreo jumătate de oră mai târziu. În momentul acela, eu şi Jody stăteam confortabil pe o blană de urs, în fața principalului şemineu din cabană, o construcție enormă, din lespezi de piatră, cu vatra suficient de mare ca să coci un aeroglisor. Hammad ne-a găsit primul.

- Se pare că n-am reuşit să trezim divinitatea, a spus el, scoțându-şi haina şi agățând-o într-un cuier de perete. Dacă nu cumva e nevoie să treacă un anumit timp.

- Oh, grozav, a ripostat Jody. Acum o să aştept toată noaptea să se deschidă cerurile şi să mă trezească un cor de heruvimi.

- După cum arătați voi doi, în primul rând că n-o să dormiți prea mult, dacă nu cumva o să vă fure somnul de extenuare.

S-a aşezat pe unul dintre fotoliile pufoase de lângă noi şi şi-a întins picioarele către foc. Ştiți ce, cred că dreptatea e de partea voastră, a adăugat. Ar trebui să ne vedem de viețile noastre şi să-l lăsăm pe Dumnezeu să-şi vadă de a lui. Trebuie să recunosc că mă simt extrem de uşurat fiindcă am scăpat de întregul tămbălău.

- Şi eu, am adăugat. De când am aflat că El există, mă simt ca un intrus pe teritoriul unei bande. Mă tot aştept să mă bată cineva pe umeri, dându-mi de înțeles că am intrat într-o mare belea.

- Mă întreb dacă asta simt de obicei oamenii credincioşi, a zis Jody. Dacă trec prin viață mergând pe vârfuri, nu cumva să atragă o atenție nedorită.

Hammad a scuturat din cap.

- Mă îndoiesc că majoritatea oamenilor au privit vreodată lucrurile aşa. Probabil că au...

Uşa de lemn masiv s-a deschis brusc, iar Dave, Gwen şi ceilalți au pătruns, scuturându-şi zăpada de pe cizme şi discutând. Dave ne-a aruncat mie şi lui Jody o privire aspră şi a plecat în camera lui sau altundeva, însă Gwen, Maria, Arjuna şi Keung şi-au scos hainele şi ni s-au alăturat lângă foc.

- Ei bine, cel puțin nu se poate zice că n-am încercat, a spus Gwen, întorcându-se cu spatele la foc.

Îşi lăsase roba în capelă şi purta o cămaşă şi nişte pantaloni absolut obişnuiți.

- Şi acum? a întrebat Jody. Călătorii? Vizite în cele mai interesante locuri de pe Pământ? Distracție cu jucăriile lăsate în urmă până când ruginesc toate şi se transformă în pulbere? Sau trecem imediat la treabă şi înființăm o colonie?

- Fără supărare, a răspuns Arjuna, dar, după ce am stat doisprezece ani numai în imediata voastră apropiere, sunt gata să petrec o vreme singură.

Keung s-a îndepărtat în glumă de ea, dar a zis:

- Exact asta simt şi eu. Nu m-ar deranja să am, o vreme, un continent întreg numai pentru mine.

Maria părea şocată.

- Stați o clipă. Despărțirea ar putea însemna că unii riscă să fie lăsați din nou în urmă dacă Dumnezeu se întoarce.

- Nu se întoarce, a rostit Keung.

- Ce te face să fii sigur?

- De fapt, nu sunt, a continuat, ridicând din umeri, dar nu mi-am petrecut toată viața neținând seama de povestea asta ca să-ncep acum să-mi fac griji. Dacă vine după mine, vine şi gata, iar dacă nu, e la fel de bine. Am destule de făcut pe cont propriu.

- Cam aşa văd şi eu lucrurile, m-am amestecat. Mi-ar plăcea să cutreier puțin lumea, câtă vreme am ocazia.

- Şi mie, a adăugat Jody.

Gwen s-a întors cu fața la foc, vorbindu-ne peste umăr.

- Sistemul de telefonie prin satelit e încă în funcțiune, aşa că n-o să ne fie prea greu să păstrăm legătura. Chiar aici, în hotel, există sute de telefoane celulare şi fac pariu că măcar unele dintre ele continuă să aibă conturi active, alimentate lunar prin cărți de credit. N-o să fie greu să găsim unul pentru fiecare. Bineînțeles că nu e obligatoriu să ne jucăm cu toții de-a turiştii. Oricine doreşte poate rămâne să pună bazele coloniei.

- Unde? a întrebat Hammad.

- Lângă Mediterană, a răspuns Arjuna, chiar în timp ce eu spuneam „În California”.

Ne-am uitat unul la altul pentru o clipă, după care eu am ridicat din umeri şi am încuviințat:

- OK, lângă Mediterană.

Din spatele cabanei s-a auzit o bubuitură pătrunzătoare.

- A sunat ca un foc de armă, a zis Gwen şi a rupt-o la fugă de-a lungul coridorului, strigând tot timpul: Dave! Dave!

Am urmat-o imediat cu toții, dar eu mi-am îngăduit un răgaz ca să înşfac vătraiul de lângă şemineu. Poate se sinucisese, poate nu. Un vătrai nu e cine ştie ce armă împotriva unei puşti, dar mă simțeam mai bine decât cu mâinile goale.

L-am găsit pe Dave afară, pe veranda care dădea spre Râul Şarpelui, cu o carabină în mână, şi am văzut zăpada pătată de o harababură de pene şi de sânge. Am observat boabe de mei printre pene; era evident că Dave împrăştiase o mână şi aşteptase să vină ceva după ele. Apreciind după rămăşițe, acel ceva nu era cu mult mai mare decât un şoarece.

- Cam puțin pentru o cină, nu-i aşa? am întrebat, întinzând vătraiul şi întorcând cu o uşoară lovitură pasărea minusculă, să-i pot vedea burta.

- E un experiment, a explicat Dave.

M-am bucurat constatând că se ferea, cu grijă, să-ndrepte arma către cineva.

- După spusele lui Iisus, nici măcar o vrabie nu poate cădea pe pământ fără ştirea lui Dumnezeu.

M-am gândit că e destul de uşor de verificat. Jody venise lângă mine şi studia pasărea.

- Ar fi fost, dacă ai fi reuşit să împuşti o vrabie. Ăsta e un pițigoi de munte.

Dave a roşit când am râs cu toții, dar a răspuns:

- Nu e vorba de specie; ideea contează.

- Oricum, nu pare să dea rezultate.

- Poate-ar fi trebuit să-i legi mai întâi un bilet de picior, am adăugat.

- Pentru aşa ceva se foloseşte de obicei la un porumbel, a continuat Keung, râzând.

- Nu e de amuzant, s-a răstit Dave.

A respirat adânc, apoi a continuat:

- Încerc să atrag atenția lui Dumnezeu. Dacă voi sunteți de părere că e caraghios sau inutil, îmi pare rău, dar eu cred că e important şi am de gând să încerc tot ce îmi stă în puteri, până când o să găsesc o rezolvare.

- Ce urmează? l-a chestionat Gwen. Sacrificiul oilor? Reconstruirea

Chivotului Legii?

- Orice e necesar, a ripostat el.

M-am pomenit tremurând şi, când nu m-am putut opri, mi-am dat dintr-odată seama că, în afară de Dave, ieşiserăm cu toţii fără pufoaice.

- Haide, i-am spus lui Jody. Să mergem înăuntru înainte de a ne găsi moartea.

În dimineaţa următoare, am plecat amândoi către Parcul Yellowstone. Restul echipajului s-a risipit prin alte părţi ale globului, dar eu şi Jody am hotărât că, de vreme ce ne aflam atât de aproape, am fi putut vizita cea mai mare atracţie turistică a lumii. Am găsit un aeroglisor încă utilizabil, a cărui evaluare spunea că avea să mai funcţioneze încă vreo câteva sute de ore, am aruncat tot ce ne aparţinea în partea din spate şi am zburat la mică înălţime deasupra Râului Şarpelui, trecând pe lângă Lacul Jackson şi pătrunzând în parc. Am ignorat rampele de îmbarcare şi automotoarele care transportaseră turişti în ultimii cincizeci de ani, trecând exact pe lângă panoul care anunţa că introducerea unui vehicul personal între hotarele parcului e infracţiune federală.

Pădurea părea fără sfârşit. Am zburat printre copaci, de-a lungul vechiului terasament, ca să vedem cât mai mare parte din ea, inclusiv animalele pentru care era vestit parcul. În acele părţi ale lumii, unde populaţia fusese mai densă, ecosistemul continua să fie dereglat după brusca noastră dispariţie, dar Yellowstone ajunsese singur la un echilibru înainte de A Doua Venire. Am privit elanii şi bizonii înaintând cu greu, ca nişte imense pluguri de zăpadă cu copite, şi am întrezărit chiar şi un lup bând dintr-un pârâu din preajma Bătrânului Credincios.

Gheizerele arătau, probabil, la fel ca întotdeauna, dar, aşa cum stăteam doar noi doi acolo, pe drumul podit cu scânduri din faţa celui numit astfel, mi se părea că priveam cea mai puternică erupţie care se petrecuse vreodată. Aburi şi apă clocotită propulsate la peste treizeci de metri în aer, într-o răbufnire a cărei forţă cutremura pământul.

- Ştii, a rostit Jody, în timp ce dezlănţuirea îşi pierdea intensitatea, tocmai mi-am dat seama că a fost o prostie să venim aici acum.

- Cum adică o prostie?

- Dacă Dave reuşeşte să ia legătura cu Dumnezeu, am avea la dispoziţie o eternitate în care să privim astfel de lucruri în acţiune.

M-am uitat la colina aburindă de piatră roşcată, apoi la albul strălucitor al zăpezii de pe câmpie şi la pădurea verde de dincolo de ea.

- Vorbeşti despre părţile frumoase sau despre cele fierbinţi?

- Cine ştie?

Da, cine să ştie. După standardele agnostice, dusesem o viaţă perfect morală, dar cine ar fi putut spune dacă avea să fie satisfăcătoare în ochii lui Dumnezeu? Şi, la drept vorbind, cine să ştie, chiar şi acum, dacă Raiul şi

Iadul existau cu adevărat? Iisus venise şi luase pe toată lumea; din câte cunoşteam noi, i-ar fi putut duce şi pe Andromeda.

Mă întrebam totuşi dacă fusese înțelept să-i lăsăm lui Dave libertatea de a se ține de capul lui Dumnezeu. Întregul echipaj vorbise despre asta înainte de a ne despărți, pornind fiecare în direcția aleasă, dar nici unul nu ştia ce altceva ar fi putut face în privința lui. N-avea să-şi găsească liniştea înainte de a încerca tot ce-i trecea prin minte şi nimeni nu voia să încerce să-l închidă, împiedicându-l. Presupun că, după rugăciune şi după episodul cu vrabia, nimeni nu credea că ar fi fost posibil să aibă succes, motiv pentru care nu ne mai făceam griji. Speram cu toții că avea să renunțe după o vreme, redevenind prietenul nostru, un membru normal - deşi oarecum bântuit de obsesii - al echipajului, alături de care ne obişnuiserăm să trăim.

Ne-am dat seama că făcuserăm o greşeală câteva zile mai târziu, când i-a telefonat lui Gwen. Ea renunțase oficial la rangul de căpitan şi plecase în Hawaii pe calea aerului, dar continua să aibă rolul unui coordonator. Dave o sunase ca să afle unde se aflau toți ceilalți şi, când îl întrebase de ce, îi spusese că voia doar să ne avertizeze să ne ținem departe de oraşul Cheyenne din Wyoming şi de oricare alt loc de pe traseul vânturilor din direcția acestuia.

- În afara traseului vânturilor? am întrebat când ne-a sunat Gwen să ne retransmită mesajul. Ce naiba mai încearcă de data asta?

Eu şi Jody ne aflam din nou în maşină, îndreptându-ne spre nord, către izvoarele fierbinți ale mamuților. O stafie a chipului lui Gwen ne-a privit de dincolo de imaginea transparentă pe care ne-o proiecta telefonul în fața ochilor.

- N-a vrut să-mi spună. Mi-a cerut doar să țin, pentru o vreme, pe toată lumea departe de vestul mijlociu al Statelor Unite.

- Fac pariu că are de gând să detoneze o bombă nucleară, a comentat Jody. La Cheyenne se află una dintre bazele Air Force, unde erau depozitate.

- O bombă nucleară? s-a mirat Gwen. Ce legătură are asta cu Dumnezeu?

- Poate îşi închipuie că pentru a ne face auziți trebuie să batem cât mai tare la uşă, am zis râzând.

- Da, dar unde se află uşa? a întrebat Jody. Cu siguranță nu în Cheyenne. Am fost acolo. E un orăşel guvernamental prăfos din prerie.

Mi-a pălit zâmbetul.

- Dacă amplasamentul fizic are vreo importanță, atunci, luând în considerație unde s-a arătat Iisus, presupun că e vorba despre Marele Teton.

- N-ar provoca o explozie nucleară în munții Tetoni, nu-i aşa? a făcut Jody, îngrozită de o asemenea idee.

- Nu ştiu, a răspuns Gwen. Probabil că nu, măcar la prima detonare. Presupun c-o s-o facă pe undeva prin Nebraska. Dar, dacă aşa n-o să rezolve nimic, atunci cred c-o să fie în stare.

Treceam printr-un culoar lung, tăiat în linie dreaptă printr-un ocean de pini; am eliberat accelerația şi aeroglisorul s-a oprit alunecând lin şi înălțând în trombe zăpada din jur.

- Noi suntem încă în Yellowstone, dar am putea ajunge la Chayenne în... cât să fie, patru ore? Cinci?

Până atunci tăndălisem aproape de sol, bazându-ne pe portanța aerodinamică, dar, dacă era cazul, puteam zbura oricât de sus ar fi fost necesar.

- Nu ştiu dacă e sau nu o idee bună. Nu-mi place că v-ați putea îndrepta spre o explozie nucleară.

- Nici mie, am ripostat, dar gândul că Dave aruncă în aer un întreg lanț muntos ca să atragă atenția lui Dumnezeu mă încântă cu atât mai puțin.

- Şi că dă peste cap ecosistemul tocmai când începea să-şi revină, a adăugat Jody.

Zăpada încetase să se mai învolbureze în jurul nostru. Paletele maşinii o spulberaseră pe toată. Am înclinat joystickul într-o parte, până când am descris o jumătate de cerc, apoi l-am tras în sus şi l-am împins din nou înainte. Vehiculul s-a ridicat deasupra copacilor şi a accelerat către sud.

- Cheyenne ar putea fi un loc destul de sigur, am zis. La urma urmelor, acolo o să se afle Dave. Credeți c-ar fi bine să-l sunăm şi să-l anunțăm că venim sau să-ncercăm să-l prindem cu garda jos?

- O să se-ascundă dacă-l înştiințăm, şi-a dat cu părerea Jody.

- Dar s-ar putea să nu detoneze bomba dacă-l facem să creadă că vă aflați în apropiere de zona exploziei, a comentat Gwen.

- S-ar putea? Cât de tare crezi că a luat-o razna?

- Poate deloc. Nu ştiu. Toată povestea are o foarte mare încărcătură emoțională pentru noi toți. Mă îndoiesc că vreunul dintre noi se poartă pe de-a-ntregul rațional, dar cum am putea spune dacă acționăm sau nu logic? Ne aflăm pe un teren cu totul nou.

- Nu cred că detonarea unei bombe nucleare e un act rațional, s-a amestecat Jody.

- Nici dacă reuşeşte să atragă atenția lui Dumnezeu asupra noastră?

- Mai ales atunci.

Gwen a zâmbit strâmb.

- Nici asta nu e întru totul rațional, Jody.

- E aşa cum simt.

- Iar Dave simte, fără îndoială, că trebuie să-l aducă pe Dumnezeu înapoi, pentru el.

- Fără îndoială. De-asta simt eu că trebuie să-l opresc.

- Ai grijă să nu te laşi ucisă când o faci, a zis Gwen, dând din cap.

Jody a râs.

- Într-un fel, asta mi-ar anula scopul, nu-i aşa?

Zburam pe deasupra bazinului măturat de vânt al unui râu, la vreo sută de kilometri nord-vest de Cheyenne, când am văzut norul ciupercă ivindu-se deasupra orizontului.

Pentru o secundă, am fost prea năucit ca să mă mişc, privind cum se înălța rapid unda de şoc, formând o cochilie sferică, şi cum se vânzolea şi se învârtejea norul în interiorul ei.

- Hristoase! am strigat apoi, reamintindu-mi unde ne aflam, şi am smucit de maneta pentru aterizare forțată de sub tabloul de bord. Era pentru prima oară când făceam aşa ceva într-o maşină; airbagurile care au răsărit din uşi, din plafon şi din bord m-au trântit de spătarul scaunului şi mi-au astupat complet vederea preț de zece sau cincisprezece secunde cumplite, timp în care secvența automată de aterizare a preluat controlul şi ne-a făcut să cădem ca o piatră. Am tresăltat o singură dată, puternic, ca o plută izbită de valuri, apoi ne-am lăsat pe pământ cu un scârțâit. Airbagurile s-au retras în locaşurile lor ascunse şi m-am prăbuşit peste bord. Eram înclinați în față, sub un unghi de vreo treizeci de grade.

Jody s-a sprijinit în mâini înainte de a cădea înainte.

- Stăm pe un tufiş.

M-am uitat pe geamul din partea mea. Era sigur că o tufă mică, cioturoasă, ținea partea din spate a maşinii în aer. Nu era o poziție potrivită pentru momentul când unda de şoc avea să se rostogolească asupra noastră. Am pornit motorul şi am săltat joystickul, cu intenția de a ne înălța, şi vehiculul a transformat tufa în aşchii cu un sunet ce părea al cuburilor de gheață dintr-un blender, împrăştiind pretutindeni fărâme de frunze gri-albăstrui şi expulzând din țevile de eşapament o rafală al cărei miros de pelin îți umplea ochii de lacrimi. Totuşi s-a ridicat de la sol şi vântul ne-a împins câțiva metri înainte până când am reuşit o nouă aterizare. Am rămas locului, privind cum se înălța norul şi aşteptând să ajungă la noi suflul exploziei.

Am aşteptat şi am tot aşteptat. Vântul şi-a schimbat uşor direcția, apoi şi-a regăsit-o şi, după o vreme, ne-am dat seama că, la distanța aceea n-aveam să mai simțim nimic altceva, aşa că am ridicat cu prudență aeroglisorul la o înălțime de câțiva metri şi ne-am reluat zborul către sud. Vehiculul căpătase o vibrație urâtă de pe urma impactului cu tufa, dar putea totuşi să zboare.

Pe măsură ce înaintam, norul ciupercă era purtat de vânt către est, în fața noastră, fiind sfâşiat de curenții de aer de la diverse altitudini. Ne deplasam totuşi mai repede decât vântul şi, când am ajuns mai aproape, ne-am dat seama că bomba nu putea să fi explodat prea departe de Cheyenne.

Jody s-a uitat la mine cu o figură îngrijorată.

- Parcă Gwen spunea c-o s-o arunce în Nebraska. Am început să-mi fac şi eu griji.

- Poate-a explodat pe țeava de lansare.

- Ar fi mai bine să sunăm, să vedem dacă e teafăr.

Nu voiam să ne spulberăm şansele de a-l lua prin surprindere, dar m-am gândit că, dacă era rănit, era bine să ştim.

- OK, am spus, şi ea a format numărul.

După ce a sunat de vreo şase ori fără să primim nici un răspuns, am început să mă-ngrijorez de-a binelea, însă afişajul telefonului a prins apoi să pâlpâie şi chipul lui ne-a apărut în fața ochilor.

- Aici Dave.

Jody a căpătat o expresie severă.

- Mi-a telefonat Dumnezeu şi mi-a cerut să-ți transmit că trebuie să încetezi.

Am văzut speranța înflorind pe figura lui pentru o clipă. Pe urmă s-a încruntat.

- Foarte nostim. Ai sunat să mă hărțuieşti sau ai ceva important de spus?

- Am sunat să vedem dacă eşti OK. Explozia aia pare să se fi declanşat foarte aproape de oraş.

- A fost în oraş. Sau, oricum, la baza Air Force, ceea ce e aproape acelaşi lucru. Nici una dintre rachete nu se afla într-o stare destul de bună pentru zbor, aşa că am aruncat un proiectil în aer la fața locului.

- Tu unde erai? am întrebat.

- În Colorado Springs, a răspuns râzând. La punctul de control al NORAD. În clipa de față, deasupra capului meu se află un munte de opt sute de metri, pentru cazul că v-ar trece prin minte să-ncercați să mă opriți.

- Nu ți-e teamă că Dumnezeu o să te scape iar din vedere? a spus Jody, tachinându-l.

Dave a clătinat din cap.

- Nu v-ar veni să credeți dacă ați vedea ce sistem de spionaj aveau aici. Pot supraveghea prin satelit întreaga lume. Dacă se arată, o să aflu şi o să detonez o altă bombă, mai aproape de locul unde mă găsesc. O să ştie că sunt aici.

Aşa cum ştiam acum şi noi. Am îndreptat vehiculul către sud.

- Te-ai gândit vreodată care ar fi părerea lui Dumnezeu despre bombe? a întrebat Jody. Distrugerea, dintr-o singură lovitură, a unei atât de mari părți a muncii mâinilor sale l-ar putea înfuria.

- E un risc pe care sunt dispus să mi-l asum.

- Dar ți-l asumi în numele nostru, al tuturor, iar eu nu sunt dispusă să accept.

- Acum nu eşti, a subliniat el, dar o să-mi fii recunoscătoare când o

să reuşesc.

- Şi dacă nu? Nici unul dintre noi n-o să-ți mulțumească fiindcă ai aruncat în aer un ciorchine de precipitații radioactive. Urmează să trăim aici, Dave. Aşa cum o să trăieşti probabil şi tu.

- Aşa gândeau ecologiştii, a râs. Aşa că n-au mai tăiat pădurile şi n-au mai ars combustibilii fosili, şi toate astea pentru ce? Ei au plecat, iar pădurile şi combustibilii fosili sunt încă aici. A fost o irosire desăvârşită.

Abia reuşeam să-mi cred urechilor.

- Chiar crezi ce spui?

- Da, sunt convins.

- Atunci eşti mai rău decât credeam.

- Ah, de ce-oi fi stând de vorbă cu voi? a ripostat cu ochii îngustați, apoi a întins mâna şi imaginea lui a pâlpâit şi a dispărut.

Jody s-a uitat la mine.

- Nu cred c-o să fie uşor să-l liniştim. Dacă e în centrul de comandă NORAD, atunci nu ştiu nici măcar dacă o să putem ajunge la el.

- O să găsim o soluție când suntem acolo.

Încercam să mă conving pe mine în aceeaşi măsură în care încercam s-o conving pe ea. N-aveam idee ce trebuia să facem, dar ce altceva aveam de făcut decât să-ncercăm?

Aşa firave cum erau planurile noastre, maşina le-a dat o turnură neaşteptată chiar la sud de granița dintre Wyoming şi Colorado. Trepidațiile paletelor din spate se amplificaseră continuu şi coborâsem cât mai aproape de pământ ca să fie cât mai puțin solicitate, sperând să ajungem într-un alt oraş înainte de a ieşi complet din funcțiune, dar încă ne mai aflam la o mare distanță, către nord, de Fort Collins, când cea din dreapta a cedat cu un zgomot strident şi vehiculul s-a lăsat pe-o parte, a lovit pământul, apoi s-a rotit pe jumătate şi s-a dat cu totul peste cap. Airbagurile au ieşind şuierând din locaşurile lor să ne imobilizeze iarăşi, dar cel din fața lui Jody a explodat cu un pocnet şi am auzit-o țipând surprinsă când a căzut cu capul înainte, izbindu-se de parbriz.

- Jody!

M-am zbătut să-ntind mâna spre ea peste airbagurile care continuau să mă țină locului. Ne-am oprit derapând, dar, maşina fiind cu susul în jos, s-au dezumflat încet, să nu cădem pe plafon, frângându-ne gâturile. Am reuşit să mă strecor printre cel aflat în fața mea şi cel dintre scaune. Jody zăcea în golul dintre plafon şi parbrizul rotunjit, cu fața plină de sângele scurs dintr-o tăietură adâncă din frunte. Bâjbâia după ceva de care să se prindă ca să se ridice.

Primul gând care mi-a trecut prin minte a fost că ar fi trebuit să stea întinsă dacă îşi fracturase gâtul sau şira spinării, însă apoi mi-am dat seama

că nu era destul loc pentru asta şi că probabil i-ar fi fost oricum mai bine dacă ar fi şezut în poziție verticală. I-am luat mâna într-a mea şi am ajutat-o să se răsucească până când s-a putut aşeza pe plafon. Scaunele erau exact deasupra capetelor noastre.

- Ai ceva rupt? am întrebat-o, uitându-mă în spațiul dintre scaune şi podea, în căutarea unei truse de prim ajutor.

- Nu ştiu. N-am senzația asta, a rostit, după ce şi-a îndoit brațele şi picioarele.

Şi-a dus mâna la frunte, să-mpiedice sângele să-i intre în ochi în timp ce clipea ca să-şi limpezească vederea.

- Ambii ochi sunt OK, a adăugat după o clipă.

Avea vocea puțin cam neclară, dar calmă, ca urmare a anilor de antrenament pentru cazuri de urgență.

N-am reuşit să găsesc nici o trusă de prim-ajutor, aşa că am rupt o fâşie din cămaşa mea şi am folosit-o să-i absorb sângele din rană. S-a cutremurat de durere când i-am atins tăietura, dar eu m-am bucurat să văd muşchiul în loc de os înainte ca sângele să izvorască din nou.

- Cred c-o să supraviețuieşti, am zis, încercând să-mi ascund îngrijorarea din voce.

Probabil că rănile n-aveau s-o ucidă, dar o noapte sub cerul liber în Colorado, la vreme de iarnă, ar fi putut. M-am aplecat să privesc pe geam. Soarele era încă destul de sus, deasupra munților. Ne mai rămăseseră două ore de lumină, dar nu vedeam nici o casă şi nu ştiam cât de mult am fi avut de mers ca să găsim una. Acolo vântul nu era atât de puternic cum fusese în nord, dar continua să bată destul de tare pentru a reduce temperatura cu vreo zece grade la contactul cu pielea. Începuse deja să fure căldura din maşină.

Jody se gândise la aceleaşi lucruri.

- Încântarea că lumea e pustie mi-a pierit dintr-odată.

- Încă n-am dat de belea. În primul rând, lumea nu e pustie. Am deschis telefonul maşinii, am format numărul privind tastatura de-a-ndoaselea şi am aşteptat, cu speranța că emițătorul putea face legătura cu antena de sub noi.

- Pe cine suni? Pe Dave?

- Exact. E singurul care se află în apropierea noastră.

- Ce te face să crezi c-o să ne ajute?

- Nu ştiu dacă o să ne-ajute sau nu. Dar o rugăminte nu strică.

Am aşteptat zece sau cincisprezece secunde, timp în care telefonul a încercat să stabilească legătura. În cele din urmă, am văzut pe parbriz o fantomă pâlpâitoare, albicioasă, şi glasul lui Dave a întrebat, inegal, printre paraziți:

- Ce mai e?

- Sunt Gregor. Am avut un accident, la nord de Fort Collins. Jody e rănită. Poți veni să ne iei?

Fața lui întoarsă cu susul în jos ne-a privit cu suspiciune.

- E un truc să mă scoateți de-aici.

- Nu, nu e, a intervenit Jody.

S-a aplecat spre obiectivul camerei video şi şi-a luat de pe frunte cârpa îmbibată în sânge. Expresia lui Dave a devenit ceva mai compătimitoare, dar nu cât ar fi fost normal.

- Îmi pare rău, a ripostat. V-ați băgat singuri în asta, aşa că puteți ieşi tot singuri.

- Dave, nu-ți cerem o simplă favoare. Am putea muri de frig aici.

- Nu fi melodramatic. Sunteți ingenioşi... Imaginea i s-a disipat o secundă, apoi a reapărut.

- ...Sigur aveți cu voi paltoane, căciuli şi tot restul.

- Suntem într-o maşină răsturnată, în mijlocul pustietății, şi tu îmi spui să ne punem paltoanele? Fir-ar să fie, Jody e rănită! Trebuie s-o duc într-un spital, să văd dacă nu şi-a rupt ceva. Ar putea avea leziuni interne.

Era greu să-i desluşesc expresia feței în imaginea răsturnată, albicioasă. M-am gândit că se încrunta, apoi, pentru o scurtă clipă, s-a liniştit.

- Bine. O să vin. O să dureze o vreme până ies de sub munte şi încă o oră sau două până ajung acolo şi dau de voi. Rămâneți pe loc.

Pe urmă a închis, înainte de a mai apuca vreunul dintre noi să deschidă gura.

Capitularea lui bruscă m-a făcut să cad un moment pe gânduri. Nu-mi plăcea senzația pe care mi-o crease şi mi-am dat curând seama de ce.

- Nemernicul n-are de gând să vină.

Jody mi-a aruncat o privire tăioasă.

- Cum? Tocmai a zis că...

- Vrea să credem că vine, dar are de gând s-aştepte până murim de frig. Gândeşte-te puțin. Ce altă metodă de a atrage atenția lui Dumnezeu poate fi mai bună decât să trimită două suflete desprinse de trup să bată pentru el la porțile Cerului?

- Dar... el... ar fi în stare de una ca asta?

- Cu siguranță. Tocmai a spus. O să dureze „o vreme" până iese de sub munte şi o altă „vreme" până ajunge aici, şi ceva mai multă „vreme" până ne găseşte. O să se asigure că are nevoie de un timp îndelungat, aşa că, în momentul când o să ajungă aici, o să poate susține, cu toată sinceritatea, că s-a străduit să ne salveze, dar a fost prea târziu.

- Nu, nu cred c-o să facă aşa ceva, a clătinat ea din cap.

- Eu cred. Şi nu aştept să mă conving pe pielea mea.

- Ce-ai de gând?

Am întins mâna spre scaunele din spate, ca să iau paltoanele noastre.

- Am de gând să plec spre Fort Collins, am zis, ajutând-o pe Jody să-l îmbrace pe al ei, să văd dacă găsesc vreo casă sau vreo altă maşină care funcţionează. N-o să mă duc prea departe, ca să mă întorc înainte de căderea întunericului.

- Perfect, a încuviinţat ea, după un moment de gândire. Între timp o sun pe Gwen, să văd cine altcineva ar mai putea ajunge la noi.

- Bine.

Mi-am pus paltonul, căciula şi mănuşile, am deschis geamul şi m-am lăsat să alunec pe pământul îngheţat. O rafală rece a repezit înăuntru o trombă de zăpadă. M-am aplecat s-o sărut pe Jody, apoi m-am retras şi, înainte de mă ridica în picioare, m-am asigurat că închisese bine geamul.

Vehiculul era o pată întunecată, alungită, pe fundalul alb al zăpezii; nu mi-ar fi fost greu s-o regăsesc dacă mă întorceam înainte de a se lăsa noaptea. Am luat-o în direcţia în care speram că se afla oraşul, întorcând din când în când capul să mă asigur că reperam din nou maşina, până când înclinarea terenului a ascuns-o vederii. Pe dealurile submontane din Colorado nu era atât de multă zăpadă ca în Yellowstone, dar era destul de groasă ca să las lin şir de urme de toată frumuseţea. Avea să fie nevoie de câteva ore pentru ca ninsoarea să le astupe, aşa că nu-mi făceam prea multe griji. Căutam orice semn de civilizaţie, înaintam cu greu, cu mâinile în buzunare şi cu capul lăsat pe o parte, ca să-mpiedic vântul să-mi pătrundă în josul gâtului.

Mergând astfel, mi-am dat seama cât de mult aveam să detest traiul primitiv când toate maşinăriile aveau să se facă bucăţi. La vremea aceea aveam să fiu bătrân şi aveam să merg probabil pe jos, indiferent unde mi-aş fi dorit să ajung. Era posibil chiar şi să mă-ncălzesc arzând lemne, în funcţie de cât de mult rămânea în funcţiune centrala electrică a coloniei. Nu era de mirare că Dave îşi dorea cu atâta disperare să se-ntoarcă Dumnezeu după el.

M-am gândit la Jody aşteptându-mă în maşină şi la faptul că putea să moară din cauza rănilor sau a frigului. Pe moment, nu m-a deranjat ideea unui Dumnezeu care să vegheze asupra noastră, dovedind, totodată, că ne ajuta la nevoie. Şi, chiar dacă nu voia - sau nu reuşea s-o ţină în viaţă -, gândul că aş fi fost cumva din nou alături de ea după ce vom fi murit amândoi, îmi oferea, cel puţin, o oarecare uşurare. Nu prea multă, fiindcă nu puteam fi niciodată sigur de ceva care nu se petrecuse încă, dar existenţa unei asemenea posibilităţi m-ar fi ajutat să merg înainte pentru o vreme.

Mi-a trecut prin cap că, dacă Jody murea, m-aş fi putut alătura cu uşurinţă căutărilor lui Dave. Dar ea n-avea să moară. Nu trebuia decât să găsesc un adăpost ca să ne fie amândurora foarte bine.

În cele din urmă, am zărit ceea ce căutam într-o vale cu pante line: o casă şi un hambar în mijlocul unui pâlc de plopi de apă înalţi şi desfrunziţi.

În capătul unui drum lin, care se desprindea din autostrada din stânga mea pentru a coborî şerpuind într-acolo, erau parcate două vehicule. Am pornit-o într-acolo luând-o de-a dreptul peste câmp.

Era mai departe decât părea, dar am ajuns exact în clipa când soarele atingea creştetul munților. Casa era descuiată, aşa că n-am fost nevoit să sparg uşa. Era şi neîncălzită, dar, prin comparație cu gerul de afară, înăuntru m-am simțit foarte bine. Am încercat s-o sun pe Jody de pe telefonul meu celular, dar, când l-am deschis, am văzut că ecranul avea o crăpătură serioasă şi nu s-a luminat. Se părea că picasem peste el în timpul prăbuşirii. Şi telefonul din casă era mort; nu m-a surprins, după patru ani cu o asemenea vreme. Dar de cârligul fixat de uşa din spate atârna un set de chei, aşa că le-am luat şi le-am încercat la cele două vehicule.

Pe alee se aflau un aeroglisor şi o camionetă cu tracțiune pe patru roți. Primul era tot atât de mort ca telefonul, dar camioneta a zvâcnit când am răsucit cheia în contact. Am apăsat ambreiajul, am încercat din nou şi am primit drept răsplată cârâitul volantului care se tura, căpătând viteză. Indicatorul de combustibil arăta o valoare scăzută, dar m-am gândit că n-aveam nevoie de prea mult ca să ajung până la Jody şi înapoi.

În timp ce volantul motorului îşi mărea turația, m-am uitat în torpedou, în căutarea unui telefon funcțional, dar n-am găsit decât o grămadă de chei şi de siguranțe electrice. Ceea ce nu era liniştitor. Am eliberat uşor ambreiajul şi camioneta a prins totuşi să înainteze, aşa că am scos-o pe alee şi am început să-mi croiesc drum către autostradă cu ea tresăltând şi răsucindu-se. Auzisem că un vehicul cu roți se poate împotmoli cu uşurință în zăpadă, aşa că m-am gândit că trebuia să mă deplasez cât mai mult cu putință pe drumuri înainte de a încerca să traversez câmpul.

Ideea era bună şi ar fi mers dacă, la vreun kilometru în josul drumului, în locul unde traversa fundul văii şi începea să urce pe celălalt versant, n-ar fi fost un nămete. Mi-am dat seama prea târziu că drumul nu urca datorită înălțării terenului şi, când camioneta a intrat cu botul în morman, s-a cutremurat afundându-se cu alți câțiva metri şi s-a oprit, împotmolită pe de-a-ntregul. N-am putut s-o urnesc nici înainte, nici înapoi, nici măcar după ce am lăsat-o în viteză şi am coborât s-o împing.

Bineînțeles că în ea nu era nici o lopată. Trebuia să mă întorc la fermă în căutarea uneia. Înjurându-mă pentru prostia de a nu fi fost prevăzător, m-am înapoiat pe urmele lăsate de cauciucuri.

Când am ajuns din nou în preajma casei, începuse să se întunece, aşa că am cotrobăit prin sertarele din bucătărie până am dat peste o lanternă care funcționa, după care m-am dus în hambar şi am găsit o lopată. M-am întors cu paşi grăbiți la camionetă şi am început s-o scot din zăpadă, cu speranța că Jody nu era prea îngrijorată fiindcă încă nu mă întorsesem. De ea nu mă despărțeau decât un kilometru sau doi; dacă aveam grijă să nu mă împotmolesc din nou, puteam ajunge în câteva minute.

Tocmai terminasem de săpat un făgaş pentru roata stângă şi începusem să mă ocup de dreapta, când am văzut o lumină strălucitoare

venind dinspre sud şi coborând către mine. A lunecat prin apropierea mea, continuând să coboare şi îndreptându-se drept către maşină. Dave.

- Să fiu al naibii, am spus cu glas tare. Chiar a apărut.

M-am sprijinit o clipă de camionetă, trăgându-mi răsuflarea. Acum nu mai trebuia să mă spetesc; el şi Jody aveau să vină, probabil, foarte curând după mine.

Dacă mă puteau găsi. Dintr-un aeroglisor ar fi fost destul de greu să se ghideze după urmele mele şi, dacă nu vedeau ferma, ar fi fost foarte uşor să mă scape din vedere în camioneta de pe drum.

Am întins mâna în cabină şi am aprins farurile. Ar fi trebuit să ajute. Dar am reînceput să sap.

Zece minute mai târziu, terminasem făgaşul pentru a doua roată. Încă nu veniseră în căutarea mea. M-am urcat în camionetă, am băgat-o în viteză şi am dat drumul ambreiajului, dar nu s-a clintit.

Din nou afară, cu lopata, de data asta săpând în zăpada de dedesubt. A fost nevoie de alte cincisprezece minute. La următoarea încercare, camioneta s-a urnit puţin şi am mişcat-o înainte şi înapoi până când a început să ruleze, apoi am condus-o în susul drumului cât de repede am putut. Ceva nu era în regulă.

Dave îşi lăsase luminile de aterizare aprinse. Imediat ce am ajuns pe buza văii, le-am văzut strălucind, îndreptate exact asupra maşinii noastre răsturnate. Vedeam o siluetă stând alături de ea, dar n-aş fi putut spune dacă era Dave sau Jody.

Drumul nu cotea încotro aş fi vrut. Blestemându-mi norocul, am accelerat şi am ieşind de pe şosea, hurducându-mă peste bolovani şi peste tufişuri şi încercând să-mi corectez traiectoria ori de câte ori atingeam pământul. Cauciucurile fulau şi volantul motorului protesta scrâşnind, dar ţineam acceleraţia apăsată până la podea şi păstram viteza în timp ce camioneta se apropia tresăltând de cele două maşini zburătoare. Pe măsură ce distanţa se diminua, am reuşit să văd că în lumină stătea Dave, iar Jody zăcea întinsă pe pământ, în faţa lui. Era nemişcată.

Am deschis brusc torpedoul, tocmai când vehiculul a izbit o protuberanţă dură a terenului, împrăştiind cheile pe scaune şi pe podea. Am înşfăcat cu dreapta una dintre cele mai mari în timp ce frânam, derapând, alături de maşina lui Dave, am sărit jos cu ea ridicată şi am zbierat la el:

- Ce i-ai făcut?

Nici măcar n-a încercat să se apere. Pur şi simplu stătea, cu un zâmbet extaziat pe chip.

- Dă-i drumul, a zis, n-are importanţă. O să-i spun lui Dumnezeu că fapta ta a fost îndreptăţită.

- Tipul cu care-o să vorbeşti n-o să fie Dumnezeu, am ripostat. Am ridicat cheia, gata să-i găuresc capul, dar, aşa cum stătea acolo, mi-am dat seama că nu puteam. Nici măcar cu Jody zăcând întinsă la picioarele noastre.

Îi scosese paltonul şi mănuşile. Faţa şi mâinile ei erau albe ca zăpada şi din gura deschisă nu i se înălţa aburul nici unei răsuflări.

- Ar fi trebuit să ne dăm seama de la început că este nevoie ca unul dintre noi să meargă la El, în numele tuturor, mi-a explicat Dave, în timp ce mă aplecam să pun mâna pe gâtul ei, în căutarea pulsului. M-aş fi dus eu însumi, odată ce am înţeles, dar Jody era deja atât de aproape, încât m-am gândit că ar putea foarte bine să fie ea cea aleasă. Pur şi simplu, n-are importanţă.

Nu vedeam nici o rană, în afara celei de pe frunte. Probabil că fusese inconştientă la sosirea lui sau el o năucise, lovind-o cumva. N-am reuşit să-i găsesc pulsul, dar degetele îmi erau atât de îngheţate după ce săpasem în zăpadă, încât probabil că nu l-aş fi aflat nici pe al meu. M-am lăsat asupra ei, vrând să-i simt respiraţia pe obraz, dar nimic. Neştiind ce altceva să fac, i-am acoperit gura cu a mea şi i-am suflat aer în plămâni.

Dave m-a înşfăcat de guler.

- Nu, nu pot îngădui. Nu poţi s-o aduci înapoi înainte de a fi siguri că şi-a făcut treaba.

M-am ridicat cu o mişcare rapidă şi l-am lovit peste tâmpla stângă cu latul cheii. Capul i-a zvâcnit într-o parte şi a căzut pe spate cu o bufnitură, învârtejind zăpada în jurul lui. M-am aplecat din nou asupra lui Jody.

Cinci apăsări pe piept, respiraţie, cinci apăsări, respiraţie, iarăşi şi iarăşi. La un moment dat, între o eternitate şi cea următoare, ea s-a cutremurat, a icnit, răsuflând singură, şi a gemut.

Am chiuit de bucurie, am ridicat-o în braţe şi am dus-o în maşina lui Dave, unde am aşezat-o pe scaunul pasagerului şi am deschis caloriferul la maximum.

Am alergat în partea opusă şi m-am urcat şi eu. S-a trezit cu un ţipăt, când am trântit portiera, a văzut că eram eu şi s-a lăsat să cadă înapoi pe scaun.

- Hristoase, m-ai speriat. Am avut un vis al naibii de nebu... stai o clipă.

S-a uitat în jur, privind maşina, mult mai mare decât cea cu care zburaserăm noi.

- Asta-i aeroglisorul lui Dave, a spus după o clipă. Până la urmă a venit.

- Chiar aşa, şi te-a târât afară, să mori.

Am aruncat o privire, vrând să mă asigur că mai zăcea acolo unde căzuse. Exact după ce mi-am dat seama că nu dispăruse, uşa de lângă mine s-a deschis brusc şi el stătea alături, cu cheia mea în mână.

M-am aplecat spre comenzile de pe bord, dar s-a întins peste mine şi m-a pocnit cu cheia peste mână înainte ca maşina să fi apucat să se pună în mişcare.

- Nu, nu se poate. Ieşi. O să terminăm experimentul ăsta într-un fel

sau altul.

Mi-am acoperit cu stânga mâna dreaptă, care amorțise deodată, întrebându-mă dacă îmi puteam încleşta pumnul şi dacă o reuşită ar fi folosit la ceva.

Jody s-a aplecat, astfel încât Dave s-o poată vedea.

- S-a încheiat deja.

- Cum adică? E imposibil. Eşti încă în viață.

- Am reînviat, idiotule, a râs. Am fost moartă. Am fost acolo. Am văzut prețioasele tale porți ale Raiului şi sunt foarte bine închise.

- Le-ai văzut? am întrebat eu.

- Sunt închise? a făcut Dave.

- Da.

Când s-a uitat la el, în ochii lui Jody era o scânteie din focul primordial.

Dave a lăsat cheia să cadă la pământ.

- Lăsați-mă să intru, a zis cu voce îmblânzită. Aici e frig.

Am căzut pe gânduri, preferând mai degrabă să-l țin încă o vreme afară, dar Jody a vorbit prima.

- Haide, vreau să-i povestesc ceva.

Aşa că mi-am înclinat scaunul în față şi l-am lăsat să urce pe bancheta din spate. În clipa când s-a aşezat, am apăsat butonul de ascensiune, ceea ce ne-a ridicat imediat la vreo sută de metri.

- Unde te duci?

- Destul de sus ca să te gândeşti de două ori înainte de a încerca vreo drăgălăşenie.

- N-o să mai încerce nimic, a spus Jody. Nici acum, nici altă dată.

- Ce te face să fii atât de sigură?

A zâmbit larg, aşa cum ar face o haită de lupi care înconjoară un cerb.

- Fiindcă, dacă o face, s-ar putea să fie rănit şi, dacă vi se pare că de partea noastră e pustiu, aşteptați pân-o să vedeți ce e dincolo de moarte.

- Ce e? a întrebat Dave, aplecându-se printre scaunele din față. Privirea ei s-a pierdut în depărtare.

- Am găsit locul unde era cândva Raiul. La capătul unui lung tunel de lumină. De fapt, nu erau nişte porți; era mai degrabă un soi de... un loc. E greu să-l descrii la modul fizic. Dar vă pot spune că acolo trebuia să merg şi pot să vă spun că era închis.

- Definitiv? a insistat Dave.

- Aşa am simțit. Nu mai exista decât amintirea unor porți, fără nici o speranță de a mai pătrunde cineva. Aşa că le-am întors spatele, dând să vin

înapoi, dar la început n-am putut găsi drumul. Am pribegit o vreme, înainte de a da peste el, ca din întâmplare. Dacă Gregor nu mi-ar fi salvat trupul, nu cred că l-aş mai fi descoperit vreodată.

- Pe unde ai pribegit? a întrebat poruncitor Dave. Cum era acolo?

- Ca în ceață, a răspuns Jody, apoi vocea a început să-i tremure. Eram un simplu punct într-o ceață cenuşie, amorfă, fără nici un contur. Nu se auzea nici un sunet, nu exista nici un miros. Nu aveam un trup cu care să aud, să miros, să simt. De fapt, nici nu ştiu dacă vedeam ceva. Acolo nu era nimic de văzut.

- De unde ai ştiut unde îți era corpul?

- De unde ştii unde ți-e bărbia? Era pur şi simplu acolo. Jody i-a întors spatele şi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

- Uite ce e, sunt obosită, mă doare capul şi astăzi am murit o dată. Vreau să mă odihnesc. O să-ți povestesc totul mâine.

Am înțeles aluzia şi am pornit în căutarea unui spital.

Mai târziu, după ce i-am bandajat capul şi m-am asigurat că n-avea alte răni, ne-am instalat în apartamentul nupțial de la ultimul etaj al hotelului Hilton din Fort Collins. Dave era într-una dintre camerele de dedesubt. Aş fi vrut să-l duc în închisoarea oraşului, dar Jody nu m-a lăsat.

- Nu mai are dinți, mi-a spus ea când stăteam în patul enorm, încălzindu-ne sub o duzină de pături şi bucurându-ne de lumina tot atâtor lumânări. De-acum o să creadă tot ce-i spun. În plus, avem nevoie de el. Cel mai bun lucru pe care-l putem face e să-l tratăm ca pe un alcoolic în curs de recuperare, sau cam aşa ceva, şi să-l reintegrăm în viețile noastre cât de repede putem.

- Să-l reintegrăm în viețile noastre? am întrebat, neîncrezător. După tot ce ți-a făcut? Te-a ucis. Ai fost moartă!

- Ei, de asta nu-s tocmai sigură, a chicotit.

- Poftim? Dar tunelul de lumină, porțile Raiului şi tot restul?

Şi-a coborât vocea până la o şoaptă.

- A fost un vid total. I-am spus ce-a vrut s-audă. Ei, oricum, ceea ce-am vrut eu s-audă.

În lumina pâlpâitoare a lumânărilor, m-am holbat la ea, uluit. A ridicat din umeri.

- Nu-mi aduc aminte nimic din clipa când m-a pocnit, lăsându-mă fără cunoştință, până în momentul când m-am trezit cu tine alături.

- Nu-ți aduci aminte?

- Nu.

- Atunci eşti o actriță dată naibii.

- Foarte bine, fiindcă vreau să fie convins.

M-am gândit la vorbele ei.

- Chiar dacă noi nu suntem? am întrebat, după o vreme.

- Cum să fim?

- Ai vrut să-l convingi pe Dave, dar noi, ceilalți, ne aflăm exact în aceeaşi situație ca mai înainte. Habar n-avem ce ne-aşteaptă după moarte.

Jody a chicotit din nou şi s-a ghemuit mai aproape de mine sub pături.

- Atunci, dacă există, Dumnezeu e drept. La urma urmelor, sunt agnostică. Pe orice altă cale, n-aş fi înțeles nimic.

[*Originally published in „Wastelands - Stories of Apocalipse", Jan. 2008*]

NOTĂ BIBILIOGRAFICĂ

Jerry Oltion este autorul romanelor *Paradise Passed, The Getaway Special, Anywhere But Here* şi al multor altora. În anul 1998 i s-a decernat Premiul Nebula pentru nuvela *Abandon in Place,* pe care a extins-o mai târziu până la dimensiunile unui roman. A scris şi peste o sută de povestiri, majoritatea apărute în paginile revistelor *F&SF* şi *Analog.*

După Judecata de Apoi, publicată în acest volum pentru prima oară, vorbeşte despre ziua biblică dintr-un punct de vedere raționalist; membrii echipajului unei nave interstelare se întorc pe Pământ pentru a afla că înălțarea la ceruri s-a petrecut în lipsa lor. Oltion priveşte religia dintr-o perspectivă extremistă - considerând-o o năpastă pentru omenire -, fapt care l-a determinat să scrie acest text, speculând asupra ideii că să fii „lăsat în urmă" poate nu e chiar aşa de rău.